

Дах првог ветра не помисли да ће
 Однети оно што су мисли свиле,
 Па заборави поднете недаће
 И ране што су излечене биле.
 После пуњења суда без дна, знаће
 Да нас поуче позног доба силе.
 Зато, младости, ја ћу сузе лити
 На твој заласку. Бог нека те штити.

(Препев В. Станимировића).

Сонет.

— Магистрале —

Песник твој нов венац Словенцима вије, —
 Ранâ мојих спомен к'о и твоје хвале.
 Из срца су своје клице потерале
 Мокре и процвале руже поезије.

Из крајева нису где зрак сунчев грије,
 Како живе нису ветрић осећале;
 Око њих су стене и пећине пале,
 Ветар гневан, хладан, ту се само крије.

Одавно их хране сузе и уздаси,
 Јадно је, суморно цвеће што их кити,
 Једнако их даве мрачних дана силе.

Увек их због тога бледо пвеће краси;
 Ладно им, — топлоте пошаљи им миле
 Из твог ока, па ће лепшег цвећа бити.

(Препев В. Станимировића).